

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd nie podniósł z urzędu braku odpowiedniego uzasadnienia

Sąd naruszył prawo, ponieważ nie podniósł z urzędu zarzutu dotyczącego odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonych aktów i nie dokonał w związku z tym oceny tej kwestii prawnej. Sąd doszedł do wniosku, że „czynnikiem decydującym o ocenie niedopuszczalnego ryzyka stwarzanego przez PHMB Parevy dla zdrowia ludzkiego są właśnie skutki teratogenne, a nie toksyczność podostra po narażeniu inhalacyjnym” (pkt 133), mimo że w uzasadnieniu zaskarżonych aktów brak jest odniesienia do tego czynnika. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sąd miał obowiązek zbadać i stwierdzić, czy zaskarżone akty były wadliwe ze względu na brak przedstawienia przez stronę pozwaną odpowiedniego uzasadnienia zawierającego odniesienie do rzekomego czynnika teratogenności, jak wymaga tego art. 296 TFUE.

2. Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne

Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając, że sporna substancja jest teratogenna oraz że wnosząca odwołanie nie zakwestionowała tego, że skutki w zakresie teratogenności były decydującym czynnikiem odnoszącym się do zdrowia ludzkiego przy wydawaniu zaskarżonych aktów. Wniosek ten w oczywisty sposób jest wyrazem przeinaczenia okoliczności faktycznych zawartych w aktach sprawy przed Sądem oraz oświadczeń złożonych podczas rozprawy, co w konsekwencji doprowadziło do zniekształcenia dokonanej przez Sąd oceny zgodności z prawem zaskarżonych aktów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Ítéltábla (Węgry) w dniu 23 listopada 2021 r. – MJ/AxFina Hungary Zrt.

(Sprawa C-705/21)

(2022/C 64/30)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Győri Ítéltábla.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MJ.

Strona pozwana: AxFina Hungary Zrt..

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie takiej wykładni prawa krajowego, zgodnie z którą skutki prawne nieważności wynikającej z nieuczciwego warunku w umowie zawartej z konsumentem – w przypadku gdy nieuczciwy warunek dotyczy głównego przedmiotu świadczenia, w związku z czym umowa (kredytu) nie może dalej obowiązywać bez warunku uznanego za nieuczciwy – polegają na tym, że sąd krajowy, stwierdziwszy nieważność umowy jako całości – to znaczy, że sama umowa jako całość nie może zostać utrzymana w mocy i wywoływać wiążących skutków prawnych dla konsumenta –
 - a) uznaje umowę za ważną, zmieniając walutę rozliczeniową udzielonego kredytu, który stanowi główny przedmiot umowy, na forinta węgierskiego i zastępując tę kwotę wyrażoną w walucie rozliczeniowej kwotą w forintach, którą konsument faktycznie otrzymał od kredytodawcy, jednocześnie obliczając (zastępując) zwykłe odsetki od tak ustalonej kwoty głównej w inny sposób niż sposób, w jaki zostały one obliczone w umowie uznanej za nieważną, tak aby „pierwotna” stopa procentowa w chwili zawarcia umowy była równa wartości stopy procentowej pożyczek międzybankowych w forintach na rynku węgierskim jako stopy referencyjnej (BUBOR) obowiązującej w chwili zawarcia umowy, powiększonej o różnicę stóp procentowych ustaloną w pierwotnej umowie (denominowanej w walucie obcej);
 - b) uznaje umowę za ważną, ustalając górną granicę kursu wymiany między walutą obcą a forintem węgierskim, to znaczy poprzez zmniejszenie ryzyka walutowego rzeczywiście ponoszonego przez konsumenta i wynikającego z nieuczciwego warunku umownego do poziomu, który sąd uznaje za rozsądny i który konsument mógłby wziąć pod uwagę w chwili zawarcia umowy, oraz pozostawiając stopę procentową ustaloną w umowie na niezmiennym poziomie do dnia przeliczenia waluty na forinta, które jest obligatoryjne na podstawie późniejszej ustawy?

- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie zawarte w pkt 1 ma znaczenie okoliczność, że stwierdzenie ważności, które następuje zgodnie z prawem węgierskim,
- a) albo ma miejsce w sytuacji faktycznej, w której umowa nadal istnieje między stronami, to znaczy, gdy celem utrzymania umowy w mocy jest umożliwienie dalszego obowiązywania stosunku prawnego między stronami w przyszłości poprzez skorygowanie z mocą wsteczną warunków uznanych za nieuczciwe – przy jednoczesnym przeliczeniu dotychczas spełnionych świadczeń na podstawie zmienionych warunków – i zapewnienie w ten sposób również ochrony konsumenta przed szczególnie niekorzystnymi konsekwencjami, jakie wynikałyby z obowiązku natychmiastowej spłaty całej kwoty;
 - b) albo ma miejsce w sytuacji faktycznej, w której nie istnieje już umowa między stronami, która ma być rozpatrywana w sporze dotyczącym nieuczciwego warunku umownego – ponieważ umowa wygasła lub ponieważ wierzyciel rozwiązał ją już wcześniej z powodu braku spłaty rat lub ze względu na to, że uznał, iż zapłacona kwota jest niewystarczająca, lub w każdym razie, ponieważ w rzeczywistości żadna ze stron nie uważa owej umowy za ważną lub ponieważ kwestia jej nieważności nie może być już podnoszona w wyniku orzeczenia sądu – to znaczy, gdy stwierdzenie ważności umowy ze skutkiem wstecznym nie służy utrzymaniu umowy w mocy w interesie konsumenta, lecz umożliwieniu rozliczenia wzajemnych zobowiązań i zakończenia stosunku prawnego poprzez skorygowanie warunku lub warunków uznanych za nieuczciwe?
- 3) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie zawarte w pkt 1 lit. a) lub b), a także biorąc pod uwagę kwestie podniesione w pkt 2, czy w sytuacji faktycznej opisanej w pkt 2 lit. a) właściwe przepisy wspomnianej dyrektywy stoją na przeszkodzie utrzymaniu umowy w mocy w drodze zastąpienia, do dnia zmiany przewidzianej przez ustawodawcę w ustawie dotyczącej przeliczenia na forinty, przez krajowe przepisy ustawowe, zgodnie z którymi:
- jeżeli umowa nie stanowi inaczej (co nie ma miejsca w niniejszej sprawie), dług wyrażony w pieniądzu powinien być płacony prawnym środkiem płatniczym w miejscu wykonania zobowiązania;
 - odsetki są należne w stosunkach umownych, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach;
 - stopa procentowa jest równa referencyjnej stopie procentowej banku centralnego, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach.

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 24 listopada 2021 r. – Recamier SA/BR**

(Sprawa C-707/21)

(2022/C 64/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Recamier SA

Druga strona postępowania: BR

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 33 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹), zwanego „Bruksela I”, należy interpretować w ten sposób, że autonomiczna definicja powagi rzeczy osądzonej dotyczy wszystkich przesłanek i skutków tej zasady, czy też niektóre z nich powinny być zastrzeżone dla prawa sądu, do którego wniesiono sprawę, lub prawa sądu, który wydał orzeczenie?
2. W pierwszym przypadku, czy dwa powództwa wniesione do sądów dwóch państw członkowskich należy uznać, w świetle autonomicznej definicji powagi rzeczy osądzonej, za powództwa dotyczące tych samych żądań, jeżeli powód podnosi identyczne okoliczności faktyczne, ale powołuje się na różne podstawy prawne?